

Procedència ignorada

PORTANTVEU DEL TERÇ ORDE I CONFRARIES DEL CARME DE CATALUNYA

NÚM. 2

AGOST DEL 1934

ANY I

ASSUMPCIÓ GLORIOSA

*Avui la Verge Maria puja al Cel. Alegrem-nos
puix regna eternament amb Jesucrist.*

Després que Déu nostre Senyor ens allargà la seva mà divina i interposà entre el Cel i la terra l'escala de la revelació, esquinçat per la fe el vel de la ignorància, especulem amb el Sant Esperit la glòria i replecs de la divinitat.

En desgranar anyalment l'Església a les nostres oïdes aquesta dolça melodia: Maria fou assumpta a les regions etèries... experimentem no sé quin neguit i maldem per atalaiar, als èsclats lluminosos de la fe, les raons eternes d'aquest esdeveniment gloriós.

Tot el meu pensament es reconcentrarà, en aquest humil treball, a aprofundir aquell entairat concepte que l'Església consigna en la seva litúrgia: Traslladares a Maria d'aquest segle a fi que intercedís eficaçment pels nostres pecats. Pensament sublim que ens revela tota la profunditat dels designis de Déu i el lloc que ocupen el pecat i la humana indigència en el descapellament dels fets inherents a l'Encarnació.

Pro salute enim vestra misit me Deus ante vos... Per la vostra salvació, pot afirmar Maria, us he precedit a tots al celestial empiri, a fi que tingúessiu prop de Déu una intercessora poderosa.

Però aquestes afirmacions són només fites posades per l'Església en el camp de la ciència teològica a fi d'orientar els nostres raonaments, reservant-nos la satisfacció d'esbrinar-ne les causes que els serveixen de suport. El cos santíssim de Maria coopera d'una manera admirable i efectiva a sa intercessió poderosa: aquest és el fet, l'explicació del qual trobarem extensa-

ment desenvolupada en l'escena tràgica del Calvari. En aquell lloc precisament i en les hores amargues del dolor, quan les aigües de la tribulació amaraven per manera inefable el seu cos i la seva ànima, fou requerida la seva intercessió poderosa per a salvar la humanitat. En aquells moments solemnes, quan el cel i la terra fremien d'emoció, Maria fou proclamada per Déu i aclamada pels Àngels Verge Sacerdotal, unguida no amb l'oli beneït, sinó amb la sang que regalimava el costat obert de Jesucrist i damunt la testa sagrada de Maria. Des d'aquell moment és Ella el ministre consagrat per a presentar a Déu l'encens perfumat de les nostres oracions i satisfer amb la seva intercessió les humanes necessitats.

Ningú no veu el lloc d'avantatge que ocupà el cos santíssim de Maria en cada una d'aquestes escenes. Ell obrà junt amb l'ànima com un instrument posat en les mans de Déu per la salvació dels homes. Dels seus ulls brollaven aquelles llàgrimes beneïdes que tenien prou eficàcia per a rentar tot el món de qualsevol iniquitat. I els sospirs que aplaquen les ires divines i aquells llavis que tantes voltes han desarmat el braç del Totpoderós, a ell perteneixien. Fins i tot diré, que la maternitat divina i el sacrifici, títols exclusius de sa intercessió, endinsen els seus fonaments en la carn sagrada de Maria.

Doncs si Maria havia d'intercedir eficaçment fins a la fi del món, aquell cos pacificador no podia pas restar amagat entre les escòries del sepulcre. Els nostres pecats, contínuament repetits exigien víctimes d'expiació i era necessari que Maria restés —àdhuc gloriosa— en cos i ànima en estat de perpètua immolació davant del tron de l'Altíssim amb els ulls negats de llàgrimes i el cor traspasat per l'espasa del dolor, a fi d'apaciar les ires divines. Sant Joan veié l'Anyell Diví davant l'altar de l'Altíssim immolat pels nostres pecats. Allí està també Maria lliurant-se com víctima expiatòria, i juntant la seva pregària i els seus dolors amb els del Fill de Déu. Amb molta raó l'Església ens convida en la seva litúrgia a alegrar-nos per un esdeveniment que tan de dret ens pertoca. Alegrem-nos, doncs, tots en el Senyor, celebrant la festa en honor de la Benaurada Verge Maria, en l'Assumpció de la qual s'alegren els Àngels, i lloen a cor el Fill de Déu.

Fr. ANASTASI M.ª DORCA, O. Carm.

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.

Humilitat en el sentir propi

La planta creix ufana en les regions tropicals perquè troba en elles l'ambient propici a son desenrotllament: el sol amb devessall hi projecta sos raigs fecundants que activen la circulació de la pròpia saba; la terra integral i verge hi estotja els elements en sa forma més completa; les pluges acompassadament hi dissolen les masses més compactes; i l'arbre, plètòric de vida, s'omple de poncelles que esplèndidament s'esbadellen i ofereix fruits assaonats que regalimen i tornen aigua el paladar.

És una semblança de la força de la humilitat en la vida espiritual: l'home és criat per a Déu, i mentre a Déu dirigeix sos passos, reposa. La humilitat és, doncs, el llast que dona a la nau de la nostra ànima cert aire de majestat en les sacsejades de les ones de la vida; és el terreny profundament llaurat on les arrels s'hi enfonsen vigorosament; és com el motlle on s'adapta amb perfecció la santedat. L'esperit alleugerit del pesat bagatge de la vanitat, de la pretensió i àdhuc de l'avarícia, filles de l'orgull, s'enlaira cel amunt com l'aeròstat i amb dilatats horitzó contempla amb ingenuïtat les coses de la terra; l'home humil resta tranquil davant la volubilitat i inestabilitat de les coses del món i arreu troba la mà de Déu que el guia. «Perquè era dèbil i petiteta Déu devallava fins a mi alligant-me suaument en els secrets de son amor», diu Santa Teresa del Nen Jesús; i afegeix: «Jesús me féu comprendre com l'única glòria veritable és la que ha de durar sempre, i que per abastar-la no cal portar a terme coses molt ostentoses, sinó escondir-se de la vista dels altres i àdhuc de la pròpia, de faisó que la mà dreta ignori el que tingui l'esquerra». ⁽¹⁾ «...L'única manera per avançar ràpidament en la virtut és quedar-se sempre molt petits: és per això que pogué dir Sant Joan de la Creu: *Y abatime tanto, tanto,—que fuf tan alto, tan alto,—que le di a la caza alcance.*» ⁽²⁾

Podem dir, doncs, que és l'ambient on les ànimes amb esperit tranquil i reposat troben la seva vida com el peix es rumbeja joiós dintre les aigües, la branca viu adherida a la soca, i les arrels xuclen la pròpia substància enfonsades en les pregoneses de la terra. Jesús digué a Santa Teresa: «la humilitat és la veritat» i tots sabem que la veritat sempre sura, perquè se sent plètòrica de vida; que és el que en altres termes digué la Santa: «la verdad padece pero no perece» i Jesús en l'Evangeli: l'home viu de veritat.

Per la llei del contrast pot veure's com en lliurar-se l'home a l'orgull extremat ve a ésser un excèntric; surten de les seves òrbites els ulls, la seva llengua pronuncia mots sense reflexió, les seves oïdes es tanquen a les més assenyades reconvencions, el seu cor batega descompassadament i la seva imaginació creadora l'infla d'una manera tan extravagant que tot proposant-se acaba com aquell batraci de la falla.

La humilitat ha estat sempre el terreny abonat del jardí carmelità: després

(1) *Història d'una Ànima*, Cap. V.

(2) *Consells i Records*.

d'haver admirat el món per sos prodigis St. Albert de Sicília es feu bastir una malgirbada bauma en l'hort del convent de Messina, on, oblidat de tothom, parla amb Déu; el B. Lluís Morbioli en ésser cridat per la Verge al T. O. del Carme canvia tot seguit sos vestits luxosos amb un senzill vestuari i camina descalç pel carrer per a esperonar la seva humilitat; en ésser nomenat Prior el B. Angel Mazzinghi posa a tast totes les obres que ordena als seus subordinats fins les més humils.

L'Orde carmelità foragita tot el que pot enterbolir la candidesa de la virtut de la humilitat per a donar a l'esperit més expansió i remoure tota mena d'entrebancs dels viaranyes de la virtut. Quan hom ha renunciat a la pròpia voluntat no pot patir, digué la Bta. Francisca d'Amboise; i Santa Magdalena de Pazzi digué trobant-se en un èxtasi: si sentim veritable aversió al món (on tot és orgull i vanitat) Déu ens guardarà.

Siguem humils. Si no tenim la força de voluntat per a demanar com Sant Joan de la Creu: *Pati et contemni*, patir i ésser despreciat, tinguem la voluntat ferma d'acceptar humilment tot el que Déu ens envia (malalties, menyspreus...) per a la formació de l'esperit nostre.

FRA ANGEL M.ª PRAT, O. CARM.

Prodigis de l'Escapulari

És d'una eficàcia meravellosa la influència que exerceix la Verge Santíssima Mare de Déu del Carme en les ànimes per mitjà del Sant Escapulari. El següent fet ho palesa de sobres.—Fa uns sis anys a Porlamar-Estat de Nova Esparta—de la República de Venezuela hi vivia un senyor d'uns 80 anys, el qual havia estat un dels personatges més influents políticament en els seus dies de grandesa, que com els anys de la seva vida rodolaven en franca davallada cap a la posta. Tothom el respectava, però ningú en feia cas. S'ha de dir que era membre, encara que dormint, de la Maçoneria, on se li havien conferit els graus més enlairats. En la seva joventut havia blasfemat públicament de la Mare de Déu i de les seves prerrogatives en ocasió que un sacerdot bo i zelós li trameté una medalla de la Mare de Déu del Valle, Patrona de l'Estat, per a obtenir la seva conversió. Era dels homes més influents i més temibles en el seu temps i Cap de Partit. En sa lloança hi ha que consignar que es mantingué sempre amb una austeritat de vida molt rara en aquells climes tropicals. Anà a morir al poble natal, al costat d'una germana seva, instrument de la conversió de la seva ànima. El Pàrroco, un Pare Carmelita, el visitava una que altra vegada, establint corrents de simpatia, que prepararen el camí a la gràcia divina. Emmalalt més de vellesa que d'altra cosa, i la seva germana cridà al Pare Carmelita, per tal que es treballés tot el possible per a salvar aquella ànima. Vegi el lector de quina manera més planera i fàcil

ho aconseguí la Verge del Carme. No en va ésser Omnipotent per gràcia i canal de totes les gràcies que davallen al cor de l'home. En les converses fingudes amb el Pare Carmelita aquest li prometé una volta fer-li un regal. Se li fixà aquesta idea a la memòria—la Mare de Déu la hi clavà—i com una criatura—és ben cert, que en ésser vells ens hi tornem—exigia el regal; el Pare per altra banda li feia dalejar i desitjar encara més, enaltint el seu valor. Per fi fou necessari dir-li quin era el regal, amb el presentiment que en saber-ho, el rebutjaria rodonament. Però, oh sorpresa!, en dir-li que el regal era un Escapulari de la Verge del Carme, respongué tot seguit: *Sí, pòsi-me'l, Pare, en memòria de la meva mare que me'l feia dur quan era petit.* Quanta veritat és que l'educació cristiana de la infantesa, si no evita sempre la degradació, car hi ha pel mig la llibertat humana, és sempre la llavor de futures resurreccions! Se li vesí el St. Escapulari i ja ell mateix demanà la confessió i recepció dels Sants Sagraments, que rebé amb un fervor extraordinari. Públicament i amb tota solemnitat se li administrà el Sant Viàtic, la qual cosa produí en tot el poble una forta impressió de joia i alegria en els bons, i d'esfranyesa i astorament en els maçons. Abjurà tots els seus errors, i morí als tres dies sota el mantell de la Verge del Carme, cobert el seu cos amb el St. Escapulari, que les dues mares, la natural i la divina li tenien reservat per a aquella hora definitiva en premi de les bones obres que hauria fet en mig de les moltes de dolentes. Tot el poble donà públicament gràcies a la Mare de Déu del Carme per tan senyalada conversió, que omplí de joia tot l'Estat, mentre els àngels del cel celebraven en la glòria els festeigs solemniais dels pecadors arrepenitits, presidits per la Verge Santíssima del Carme.

UN TESTIMONI PRESENCIAL

MADRIGAL DEL DIVÍ COL·LOQUI

*Dins l'ombra misteriosa
del més humil recó del temple sant,
l'esperit pren alè... (la llum difosa
es torna fulgurant)*

*I sol, amb ses aletes purpurines
envers l'Estoig que engendra serafins,
travessa el crostó d'or, les teles fines
i ovira el Déu fet Hòstia copó endins...!*

*Es l'hora de l'amor i la follia...!
l'esperit copsa la besada pia...
—oh la besada ardenta d'un Déu viu!*

*Sens destorbar son immortal deliri,
àngels del cel, feu ploure flors de lliri
i al Déu-Eucaristia beneiu...!*

M.ª CONCEPCIÓ CARRERAS.

Vida d'oració

L'any 1664 el Rvd. P. Joan Bonet, Comissari o Director del Ven. Terç Orde de la Mare de Déu del Carme de Barcelona, va publicar un Manual per a l'ús dels Germans Terciariis amb aquest títol *Espejo de Vida y Exercicios de Virtud para los amantísimos hijos de la Virgen Maria de su Tercera Orden del Carmen* (Barcelona, imprenta Matevat, 1664). D'aquest llibre d'or—que prova l'alt esperit d'oració i de silenci que llavors animava als nostres Germans—n'anem a transportar a la nostra llengua la part que es refereix a la vida d'oració, tan capital i essencialíssima per a tots els fills del Carme. Comença així:

I

De un molt breu i devot exercici per a cada dia.—Diversos exercicis de virtut foren els en què s'exercitaren—caríssims germans meus—els nostres sants Pares, mitjançant els quals arribaren a assolir l'últim fi que anaven cercant, i encara s'hi exerciten moltes persones d'esperit; que totes van aspirant al camí de la vida espiritual els quals són tan extraordinaris que només Déu els pot comptar. I voldria fer-ne ací una reducció a fi que amb més facilitat els entenguin, tant els principiants com aquells qui ja estan exercitats en alguns d'ells, per tal que d'aquesta manera siguin ben guiats pel veritable camí de la perfecció. Dic, doncs, que, al meu semblar, es poden reduir només a tres, els quals seran ací posats amb força brevetat.

Aquests tres exercicis són de cos, d'ànima, i d'esperit: i la raó d'això és que hi ha en cadascú de nosaltres tres homes distints, i diferents l'un de l'altre. L'un és l'home exterior, l'altre, interior, i l'altre, íntim; o per a dir-ho més clar, són, com he dit, cos, ànima, i esperit. Cada u d'aquests homes té els seus exercicis propis, en els quals s'han d'exercitar amb molt de fervor els nostres Germans i Germanes, fins a arribar al fi tan desitjat, que és la unió de l'ànima amb Déu mitjançant un amor pur i perfecte.

Força ignorància hi ha en moltes persones, que s'exerciten en el camí de la virtut, d'aquests sants exercicis, les quals no sabent com han d'usar d'ells, hi ha molts anys que fan oració i s'exerciten en espirituals exercicis, i, a la fi, es troben amb pòc o cap profit. Es per això que per a aquells que desitgen el profit de llur esperit i per a tots aquells que nostre Senyor du pel camí de l'oració, posarem ací els esmentats tres exercicis diferents i el mode com cal usar-los, a fi de que cada u dels nostres Germans i Germanes del Terç Orde de la Mare de Déu del Carme, segons el mode, estat i quefers en què es trobin, tinguin exercicis amb els quals puguin complir amb l'estat i l'hàbit que professen: per la qual cosa els és demanada una vida més exemplar i reformada que la que ordinàriament fan la gent del món.

(Continuarà)

Regla del Terç Orde de la Mare de Déu del Carme

(Continuació)

8. Es prohibit dur públicament l'hàbit complet del Terç Orde, llevat de les funcions religioses, si no és per especial concessió del Prior General i amb llicència de l'Ordinari del lloc.

9. Els Terciari difunts poden ésser amortallats amb l'hàbit complet de l'Orde.

10. Els vestits seglars siguin segons l'edat i l'estat de cadascú, en els quals, però, brilli la modèstia cristiana, i principalment cap mundanal vanitat aparegui en la forma, tal com convé als servents de Crist i de la Benaventurada Verge Maria.

11. El postulant és admès al Terç Orde pel Director o el seu delegat ⁽¹⁾, davant un altar de l'Església, i, en quant sia possible, dedicat a la Benaventurada Verge Maria. Pot també fer-se en qualsevol altre lloc convenient segons el Cereimonial del Terç Orde en presència d'alguns membres de la Germandat. Si, però, no és adscrit a cap Germandat pot també ésser rebut sense testimonis.

12. Una vegada rebut legítimament l'hàbit, el postulant devé participant de tots els bens espirituals de l'Orde.

13. L'escapulari ha d'ésser beneït cada vegada que és renovat ⁽²⁾. Poden beneir-lo els sacerdots del nostre Orde: els qui tenen facultat per a rebre al Terç Orde; i, en defecte de tots ells, qualsevols sacerdots aprovats per a oir confessions.

14. Els novicis, durant un any, i sota la direcció del Mestre de novicis, aprenguin la Regla, a fi que coneguin les obligacions del nou estat, s'exercitin en les virtuts pròpies de l'Orde i, segons la índole pròpia, de cada u, siguin informats en l'esperit del mateix Orde.

15. Transcorregut l'any des de l'admissió, i fins abans, si per un motiu especial hom ho creu oportú, el novici, previ el consentiment de la major part del Consell, sigui admès a la professió pel Director o Comissari.

16. Aquells que privadament són admesos al Terç Orde, poden ésser rebuts a la professió segons el prudent judici del qui tingui legítima facultat.

17. La professió consisteix en la promesa formal, però sense vots, (si no és que alguna Germandat, amb el consentiment del Provincial, s'hi volguessin obligar) de viure segons la Regla del Terç Orde del Carme.

(1) V. la nota al paràgraf 5.

(2) «La primera recomanació és només de consell, perquè n'hi ha prou amb la primera benedicció, de manera que el primer escapulari pot ésser substituït sense necessitat d'una nova benedicció»: (*Manuale del Ters'Ordine della B. V. Marià del Monte Carmelo*, p. 29, Roma, 1925).

Calendari del Carme

FESTES I INDULGÈNCIES

DEL MES D'AGOST

2. Dijous.—Ntra. Sra. dels Àngels. Jubileu de la Porciúncula, que pot guanyar-se a totes les esglésies franciscanes, amb les mateixes condicions que el del Carme.
7. Dimarts.—St. Albert de Sicília, cf. Carm. Ind. Plen.
15. Dimecres.—Assumpció gloriosa de la Verge Maria al cel. Ind. Plen. i Abs. Gen.
16. Dijous.—St. Joaquim, pare de la Verge Maria. Protector de l'Orde del Carme. Ind. Plen.
17. Divendres.—B. Àngel Agustí Mazzinghi, cf. Carm.
27. Dilluns.—Transverberació del Cor de Sta. Teresa de Jesús, vg. Carm. Ind. Plen.
31. Divendres.—Dedicació de les Eglésies consagrades de l'Orde del Carme. Ind. Plen.

PRÀCTICA MENSUAL:

Humilitat.

SANT PROTECTOR DEL MES

SANT ALBERT DE SICÍLIA

(7 d'agost)

Nasqué Sant Albert a Mont Tràpani, de pares nobles que, trobant-se ja en edat avançada i sense fills, en demanaven un a la Verge del Carme, prometent-li inclinar-lo, si l'obtenien, a la Religió del Carme. Acolli la Verge ses súpliques, donant-los un fill al qui posaren per nom Albert.

Aquell nen que «essent infantó, ja era un home, i ans d'ésser home, ja era un sant», havent conegut als vuit anys la prometença dels seus pares se la feu pròpia, entrant al Convent que els Carme-

lites tenien a Tràpani. Fet model de tota virtut es distingí particularment per l'observància perfecta dels vots de pobresa, obediència i castedat, i per a penitència i gran zel per la conversió de les ànimes, fruit del qual fou la conversió de molts de jueus i infidels.

Ordenat sacerdot començà al convent de Messina la tasca de l'apostolat; i nomenat més tard Prior del Convent de Palerm, obrí un pou les aigües del qual curaven tota mena de malalties. D'aquí prové el costum de beneficiar-se a les esglésies de Carmelites cada any l'aigua el dia de Sant Albert.

El concepte que els superiors de l'Orde tenien de ses virtuts el dugué, ben bé contra sa voluntat, al govern de la Província de Sicília. Acudí als peus de la Regina dels seus amors a demanar-li llum en aquells moments per ell tan anguniosos: i apareixent-li l'amorosa Mare dels Carmelites va dir-li: «No tnguis por accepta el càrrec, jo estaré amb tu».

Ja vellet, tornà al Convent de Messina, on es feu aparellar una cel·leta a un extrem de l'hort per a retirar-s'hi i preparar-se per una santa mort. Aquí fou, vers l'any 1307, on es senti greument malalt, i davant dels religiosos profeta el dia del seu traspàs.

Arribada l'hora per ell tan esperada, digué dues vegades l'*Ave Maria*, i pronunciant les paraules del Salm: *In manus tuas, Domine, commendo spiritum meum*, lliurà la seva ànima al Creador. Tots els religiosos allí presents la vegeren sortir, en forma de colom, d'aquell cos nafrat per les deixuplines i cilicis, i enlairar-se fins a perdre's de vista.

Tot el poble de Messina demanava a una sola veu que es cantés per al difunt venerat, la Missa de sant confessor; però el Clergat deia no poder cantar sinó la de *Requiem*. Per treure aquesta confusió manà el Bisbe fer pregàries, esperant que Déu els il·luminaria. La resposta vingué tot seguit, apareixent dos àngels que entonaren amb melodia celestial l'*Introit* de la Missa de sant confessor: «Os justí meditabitur sapientiam». D'aquesta manera tothom comprengué que el cel acabava de canonitzar al servent de Déu Sant Albert.

EL CARME.—Direcció i administració: FRA LLUÍS M.ª CODINACH, Carmelita.—OLOT
Subscripció a l'any: Ptes. 1'25

OLOT: IMP. BOMER